

Gönül Äleminden

Hacı Hasan Efendi (k.s.)

mavi
YAYINCILIK

© MAVİ YAYINCILIK, 2011

H. Hasan Efendi (k.s.) Kitaplığı

Gönül Âleminden

Yazar : H. Hasan Efendi (k.s.)

Editör : Selim Çakıroğlu

Kapak : ABY Ajans

İç Düzen : Mustafa Medihahan

Baskı : Step Matbaacılık (212) 446 88 46

Baskı Tarihi : Şubat 2011 / İSTANBUL

ISBN : 978-975-8209-15-9

4. BASKI

© Mavi Yayıncılık (212) 635 83 95

Dervişali Mah. Uçbey Sok. 7/2 Edirnekapı/İSTANBUL

www.maviyayincilik.net

Takdim

Allah dostları yeryüzünün ışıqlarıdır. Onlar, varolmamızın asli sebebini bizatihi yaşantılarıyla gösterdikleri gibi, hiç usanmadan, yüksünmeden bir davet, anlatış ile de bunu söze dökmüşlerdir. Yahyalılı Hacı Hasan Efendi (k.s.) hayatları boyunca İslam'ın insanlarda güzel bir yaşantı olarak tecessüm etmesini hep arzu etmiş, vaazlarında, özel sohbetlerinde ve yayınlamaktan büyük bir onur duyduğumuz şiir kitabındaki şiirlerinde hep Allah (c.c.)'in rızasını gözeten bir üslupla onları İslâm'da dirilmeye, onun emirlerini bizzat uygulamaya çağırmıştır. Evliya-yı kiram, Rasûlü Ekrem (s.a.v)'in vefatından sonra dini en kâmil manada anlayan kişinin mirasını devralmışlar, bu vazife ile de bizlere Rasûl (s.a.v)'ün yaşayışının vechelerini göstermişlerdir.

“Gönül Âleminde” isimli bu şiir kitabı yalnızca

manzum eserlerden oluşmuyor. Verilen açıklamalarla aynı zamanda şiirlerin mahiyetleri, bazılarının, hangi sebeplerle yazıldığı, şiir ile, zaman-mekan ilişkisi de belirtiliyor. Böylece bir Allah dostunun “Gönül Âleminden” dökülen mısraların derinliğine doğru açılma fırsatı buluyoruz.

İkinci Baskının Önsözü

Yaşyoruz dünyada nasıl yaşadığımızı bilmeden. Zaman kolumuzdan tutmuş, dermansız bir hasta gibi sürüklüyor bizi ölüme doğru.

Putlaştırdığımız değerler; para, menfaat, gösteriş ve enaniet; ruhsuz gökdelenler gibi yükseliyor virâne gönüllerimizde. Hasbahçemizdeki güzellikler teker teker solarken bile ne halde olduğumuzu bilemiyoruz; bilemiyoruz kendimizi. Ve tanıyamıyoruz Rabbimizi. Buna rağmen bilgiçlik taslayıp konuşuyoruz hep. Fakat sözlerimiz oyuncak mermiler gibi boşlukta kayboluyor. Et-kilemiyor kimseyi. Bizi etkilemiyor en başta.

Yeryüzünde, karanlık fırtınaların estiği çağımızda, sözü ve özüyle gönül bahçemize hayat bahşedecek Allah dostlarına ne kadar muhtaç olduğumuzu daha çok anlıyoruz şimdi. Onların sözleri gönülden çıkar ve hücre hücre kuşatır benliğimizi. Sohbetlerinde dünyevî değerler yerine, Allah'ı sevmenin, Rasûlullah (s.a.v.)'i sevmenin engin manevî zevkini tadarız. On-

ların tebessümleriyle aydınlanır iç dünyamızın karanlık dehlizleri. Onların bakışlarıyla âb-ı hayat fışkırır taşlaşmış yüreklerden.

Evet Rabbimiz'in; seçilmiş, sevilmiş kullarından; Mürşidimiz, Üstadımız, Hacı Hasan Efendi (k.s.) Hazretlerinin, gönüllerimize hayat kaynağı olacak, sade, fakat her mısraı derin manalar taşıyan şiirlerini yeniden yayınlıyoruz.

Hakk'ın yolunda feyziniz bol, ufkunuz aydınlık ve Rahmet-i İlahiye üzerinize olsun.

Ali Ramazan DİNÇ
Yahyalı/ Haziran-1993

Birinci Baskının Önsözü

Bu kitap, pek muhterem Üstadımızın ebyatını içerisine almaktadır.

Üstadımız, H. 1330 (M. 1914)'da Kayseri'nin Yahyalı İlçesi Kavacık Mahallesi'nde dünyaya geliyorlar. Henüz çocukluk dönemlerinde, istikbalin insanlık örneği olacağını her türlü tavır ve davranışlarıyla gösteriyorlar. Küçücük yaşıyla herkesin nazarı dikkatini celbeden, harikulâde hallere sahip oluyorlar. Daha on yaşına gelmeden İlâhi aşkın tesiri kendilerinde izlerini gösteriyor. Daima sohbetlerde bulunuyor, zikrullah meclislerinde kendilerinden geçiyorlar.

Muhterem babaları (dedem) Şeyh Mustafa Efendi Hazretleri, Dereköy'de imam iken, ihvanı ile yaylaya zikrullah'a gitmek istiyorlar. Üstadımız yalvararak babasından, kendisini de götürmelerini istiyor. Maddi imkansızlıklar sebebiyle ayakkabısı olmayan ve yalın ayak gezen oğluna, babası cevaben: "Evladım, vakit akşam, yağın yalın, belki çalı diken batar." diyor.

İlahi aşkın cezbesi içinde kıvranan Üstadımız nazik ve mahzun bir edâ ile: “Batarsa ayağıma on tane diken batar, onu da annem çıkarır.” diye cevaplıyorlar. Bu halden rikkate gelen Şeyh Mustafa Efendi Hazretleri dayanamayarak mübarek ellerini yüzlerine tutup: “İlâhi! Şu yavrunun aşk-ı şevkine bakın.” diyerek ağlıyor ve ağlatıyorlar.

Yine dedemiz Dereköy’de iken Ceyhan (Adana)’dan bir ziyaretçi gelir. Ziyaretçi dinlediği sohbetlerde coşar, mest olur. Bu arada Üstadımız’dan da söz edilir. Öyle ki Ceyhanlı ziyaretçinin gönlünde ona karşı bir muhabbet ve görme arzusu belirir. Üstadımız Hacı Hasan Efendi ise Ayvan denilen yerde harman işleriyle meşguldür. Ziyaretçi 6-7 gün beklediği halde görüşemez, sevgi ve muhabbeti dayanılmaz hâle varır. Artık ertesi gün memleketine dönecektir, görüşme arzusunu dedeme açar. Dedem: “Evladım! Gerçekten arzu ediyorsan, bu arzunu hiç kesme ve kalbinde tut.” der. Öbür tarafta harman işleriyle uğraşan sevgili Üstadımız’ın kalbinde de müthiş bir arzu kendisini köye doğru çekmektedir. Adeta haber verilmiş, gelmesi istenmiştir. Nihayet ertesi gün şafak vakti, saman taşıyan hayvanlarla birlikte yola revan olup, yaya olarak 4-5 saatlik bir yolculuktan sonra köye yaklaşır. Manevi olarak uzak beldeleri seyredabilen Şeyh Mustafa Efendi (k.s.) misafirine: “Hasan geliyor, ben çıkayım da siz görüşün.” diyerek, Üstadımız’ın geldiğini haber verirler. Kapıda karşılaştıklarında Dedem: “Geldin mi evladım?” deyince Üstadımız: “Geldim babacığım, fakat

bizde tâkat bırakmadınız. Bu nasıl çekiş ve cazibe ki beni bir an bile durdurmadı.” cevabını verir. İçeri girer, misafir hıçkırıklar içinde boynuna atılır. “Hasan Efendi! Size kim haber verdi de geldiniz? Allah aşkına bana bu sırrı söyleyin!” diye hayretle sorar. Üstadımız tevazu ile: “Sizin gibi kalbi fuyuzatla mıknaatlaşmış insanlar, bizim gibi ham demirleri çeker; haber manevi oldu.” diye cevap verir.

İşte böylece kalblere nur, gönüllere sürûr veren, fuyuzat rüzgarlarının estiği, aşk dolu, mânâ dolu sohbetlerde yetişen Üstadımız Hacı Hasan Efendi (k.s.) Hazretleri kendilerini hizmete vakfetmişlerdir.

Akın akın gelen ziyaretçilerden Ankaralı bir kişi de Muhterem Üstadımız’a intisap edebilmek için, bir keramet izharını arzu etmektedir. Ancak edeben kendisine her hangi bir şey demeden cebine bir kontrol kalemı koyarak, herhangi bir elektrik tamiratı ihtiyacı doğarsa ben yapayım düşüncesiyle gelir. Sohbet sona erdikten sonra Üstadımız Ankaralı misafire dönerek: “Evladım, elektiriğimizin sigortası atmış, bir zahmet onu tamir ediver.” deyince misafir mahcup bir eda ile ellerine yapışır ve teslim olur. Hayatının, her safhası buna benzer nice ibretimiz hallerle dolu olan, aşk menbai, feyz deryası, büyük insan, Muhterem Üstadımız; yabani otlar arasından güzel çiçekler toplar gibi, cemiyetin şeytanî havasından istidatlı gençleri manevi cezbesiyle toplayarak, İslam davasına gönül vermiş, pırlanta gibi yüzlerce genç yetiştirmişlerdir.

Sohbetleri ile, çöllere düşen rahmet yağmuru gibi

gönülleri şad etmiş, bir projektör gibi ruhları aydınlatmış, kalblere Allah aşkı ve Rasûlullah (s.a.v.) muhabbeti aşlamışlardır.

Rabbimizin: “Dikkat ediniz ki, Allah velileri için korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır.” diye vasıflandırdığı Allah dostlarının hayatından âcizane bir nebze bahsetmeye çalıştık.

Üstâdımız'ın, her biri, bir aşk paketi, nur demeti olan bu ebyat'ını, sevgili kardeşlerimizin istifadesine sunuyoruz.

Bilvesile Rabbimiz'e hamd, Habîbî'ne salat ve Allah dostlarına selamlarımızı arz ederken bütün mü'minlere de Cenab-ı Hakk'tan iki cihan saadeti dileriz.

Yahyalı, H. 1410- M.1989
Ali Ramazan DİNÇ

Hacı Hasan Efendi (k.s.)'nin Hayatı

Çocukluk ve Gençlik Yılları

Hacı Hasan Efendi (k.s.) 1914 yılında (1330) Kayseri'nin Yahyalı ilçesinde doğdu. Anne ve baba tarafından, Peygamber Efendimiz (s.av.)'in nûr nesline dayanan asil bir ailedendir.

O dönemin, dini tahsile elvermeyen kısıtlı imkanları içinde medreseye devam etti. Fakat daha çok Erbilli Es'ad Efendi (k.s.) Hazretlerinin halifesi olan babaları Mustafa Efendi'nin sohbetlerinde yetişti. Yedi yaşında Kur'an-ı Kerim'i öğrendi.

Gençlik, hatta çocukluk yıllarında, ruhunun derinliklerinde taşıdığı ulvî seciye ve yüksek karakterini davranışlarıyla ortaya koydu. Kendi seviyesindeki yaşlılarının dünyevî hevesler peşinde koştuğu dönemde O, Allah ve Rasûlü'nün aşkıyla yanıp tutuştu.

*"On dörtte vurdular mânevî aş
Durmadan akardı gözümün yaşı"*

diyerek bizzat belirttikleri gibi tasavvufî terbiyenin kazandırdığı rikkat ve ruh inceliği daha o yaşlarda başladı. Zamanın irşad kutbu M. Sami Efendi (k.s) hazretlerinin Yahyalı'yı teşriflerinde, coşkun bir sevgiyle hizmetlerinde bulundu ve büyük iltifatlara mazhar oldu.

Emanet, Sohbet, Hizmet

Adana, Kozan, Ceyhan, Niğde, Ürgüp, Develi ve Yahyalı camilerinde elli yıla yakın, fahri vâiz olarak hizmet yaptı.

Bir taraftan, İslâm'ın muazzez prensipleri böylece gönüllere nakş edilirken diğer taraftan, odalarda özel sohbetler devam ediyordu. Sohbet, Allah Rasûlü'nün bu ölümsüz metoduyla, insanlar, dünyaya kulluktan kurtulup Hakk'a kul oluyordu.

Gönüllere ekilen İlahî sevgi tohumunun yeşeren dalları arasında, bütün köksüz duygular yok oluyordu.

Sohbetlerin manevî hazzı içinde zaman ve mekan unutuluyor, nefsin önüne dizilmiş dağ gibi ihtiras yığınlarının ötesinde yepyeni bir dünya açılıyordu. Hü-lâsa insanlar, fitratına, yaratılış gayesine dönüyordu.

Bu arada Efendi hazretleri levha yazarak ve kısmen ziraatle meşgul olarak maîşetini temine çalışıyordu.

Şemâil, Ahlak ve Beşeri Münasebetler

Ortaboylu, gül tenli, nur yüzlü, ince kaşlıydı. Sakalı bir tutamı geçmezdi. Az yer, gereksiz yere konuşmaz, davranışları, sünnet-i seniyyeye tabîi olarak uyardı. Uy-

kusu hafifti.

Mehâbetli idi. Görenlerde gayr-ı ihtiyarî bir hürmet duygusu uyanırdı. Ziyaretine gelenleri boş çevirmez, çok rahatsız olduğu anlarda dahi birkaç kelime de olsa sohbet etmekten geri kalmaz ve şöyle buyururlardı:

“Siz gelince iyi oluyorum. Sizlerle konuşurken ağrı-larımı unutuyorum.”

Etrafını hep şefkat nazarıyla süzer, tek tek hâl-hatır sorar, herkesle yakından ilgilenirdi. Gam ve kederle gelenler, memnun ve mesrur olarak dönerlerdi. Sâliklerine bir babadan daha şefkatli idi. Bu halleriyle, velîlere kemâlâtın şu üç özelliğine sahipti:

1- Huzuruna varanın gamı ve kederi gider, içinde bir ferahlık uyanırdı.

2- Gelen kişi meclisinden ayrılmak istemez; her sözünden şevk ve muhabbet artardı.

3- Ziyaretine gelen büyük-küçük herkes, elini öpmeye kendini mecbur hisseder, hayır duasını alırdı.

Tasavvuf hakkında daha önceleri yanlış fikirlere sahip olanlar, H. Hasan Efendi (k.s.) Hazretlerinin sohbetlerine iştirak ettikten sonra, oradaki feyz ve manevî havanın tesiriyle, bu müessesenin gerçek kimliğini öğrenmek imkânı bulur ve hayranlıklarını gizleyemezlerdi.

Çeşitli vesilelerle ziyaretine gelen (İslâmî hayattan uzak) kimselere de güler yüzlü ve nazik davranır, sebebini sorarlara:

“Evladım, onlar bizim şahsımızda İslâm'ı görüyorlar, hallerine bakarak gerekli ilgiyi göstermezsek, İsl-

lam'dan soğumalarına sebep oluruz." buyururlardı.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

"Mümin gayet sıcak kanlı, ince ruhlu ve yüksek seciyelidir. Pek çabuk sevilir ve kendisi ile anlaşmak çok kolay olur. Bu sıfatlara haiz olmayanda hayır yoktur."

Bu hadisin sırrına mazhar olmuş büyük bir insandı O.

Hilm, tevazu, sabır, merhamet, şefkat, şecaat, sehavet gibi ahlâkî güzellikler, O'nun ömür ağacının çiçekleriydi.

"Allah güzeldir, güzel olan şeyleri sever." hadîs-i şerifi gereğince yapılan herşeyin tertipli, düzenli ve güzel olmasına itina gösterirdi. Fakat hiçbir zaman satıhçı ve şekilci değildi. O'nun için önemli olan ruh ve mânâ idi.

Çeşitli sebeplerle ülke içinde ve dışında müslümanlara yapılan zulüm ve işkenceler sebebiyle büyük üzüntü duyar, sabahlara kadar uyuyamazdı. Mü'minlerin derdi O'nun derdiydi.

İslâm'ın ölçülerinden, kesinlikle taviz vermezdi. Halince muamele ederdi herkese. Fakat gençlere ayrı bir teveccühü vardı. Bu yüzden O'nun mübarek sohbetlerinden binlerce genç feyz almıştır. İnsanların kültür seviyesine ve meşrebine uygun konuşurlardı. Sıkıcı ve ağır değildi sohbetleri. Bazen olur, göz yaşından geçilmez, bazen de neşe ve tebessüm dalgalanırdı yüzlerde.

Riyâkârlığı sevmez, taassuptan hiç hoşlanmazdı. İllây-ı kelimetullah için çalışan her sahadaki insanları

sevgiyle kucaklardı. Ulemâyı ve meşâyih-i kirâmı ayırım gözetmeden ziyaret ederdi. Üstadının tavsiyesiyle İstanbul'da Süleyman Hilmi Efendi ile Ali Haydar Efendi (k.s.) Hazretlerini de ziyaret etmişti.

O, maddî ve manevî bir cihad eriydi. Sohbetlerinin ağırlık noktasını cihad teşkil ederdi. İçte nefis, şeytan; dışta insan şeytanlarına karşı her zaman uyanık olmayı öğütlerdi.

Gerçek sûfinin, malını ve canını Allah yoluna feda etmiş insan olduğunu ifade ederdi.

Bütün yarânına, Hakk'ın hâkim olması için çalışmalarını tavsiye buyururdu.

Kimseyi incitmez, sevdiğini Allah için sever, sevmediğine Allah için buğzederdi. Netice olarak Peygamberî ahlâkı yaşatmaya çalışan bir manevî önderdi O.

Kemâlat ve Kavuşma

Yaş elli-altmışlara doğru yaklaşınca, ağır manevî yükün vücutta meydana getirdiği rahatsızlıklar ortaya çıktı.

Ankara Gülhane Hastanesi ve Kayseri Tıp Fakültesi Hastanesi'nde göz ameliyatı olup, şeker ve kalp hastalıklarından tedavi gördü.

Ama O, bütün bu rahatsızlıkları Allah'tan bir hediyeye bilerek hizmetine devam etti.

1983'te mürşidi, önderi, gönül mimârı M. Sami Efendi (k.s.) hazretleri vefat edince, üstadının ruhâniyetine olan bağlılığını devam ettirdi.

Fahr-i Kâinat (s.a.v.)'in izinde 72 seneye yakın devam eden nezîh bir hayattan sonra, 26 Ocak 1987 günü Kayseri'de dâr-ı bekâyâ irtihal etti.

Vefat ettikleri günün sabahı, doktorların muhalefetine rağmen ısrarla hastaneden çıkarılmasını arzu etmiş, yakınlarına:

“Bugün sağ tarafımdan Peygamberimiz (s.a.v.), sol tarafımdan da Sami Efendimiz (k.s.) tuttu, hiç hastalığım kalmadı.” buyurmuşlardı. Kabri, Yahyalı Kavacık Mahalesi'ndeki, kendi yaptırdığı Kalender Camii'ndedir.

Şefaatine nail olmak ümidiyle, ruhu için el-Fatiha.

“Allah’a hamdü senâ, Muhammed’e salât olsun
Âli’nin, Ashâbî’nın ravzasına rahmet dolsun
Bütün mü’min-mü’minât dâim rızânı bulsun
İfade-i merâm için bu âcize lütuflar gelsin.”

Tercüme-i Hal

Besmele, hamdele başladım söze
Mevlâ fütûhat lütfetsin bize

Muhammed Mustafa'ya salavât olsun
Âl ve Ashâb'ı bizleri bulsun

Geçirdim gözden devr-i âlemi
Bi-izni Hüdâ, çektim kalemi

Yakın elli'ye, sorman yaşımdan
Geçti çok şeyler dahi başımdan

Beş altı yaşında vardım hocaya
Elifi bitirdim, geçtim heceye

Okudum Kur'an'ı yedi yaşımda
Var idi bir sevda dahi başımda

Gayet sever idim zikir çekmeyi
O güzel meclisde boyun bükmeyi

Kâdirî'yle Nakşî'den halife Peder
Bu âciz oğluna teveccüh eder

Sekiz ile dokuz, on'u bitirdim
İlmihalimi çok şükür yetirdim

On bir on iki'de sohbet aradım
Pederimden müşkillerim sorardım

On üç dedim mâneviyat açıldı
Gönül âlemine ferah saçıldı

On dörtte vurdular manevî aş
Durmadan akardı gözümün yaşı

Kötü akrandan daim kaçardım
Rabıtada füyûzâtlar içerdim

Onbeş ile yirminin arası
Nefs-i emmârenin çoktur yarası

Basınca kardeşim yirmi bir'e
Muayene oldum, o hâzık Pîr'e

Ramazanoğlu'dur Tabîb'in adı
Gönüllerde yaşar bu Zât'ın tadı

Hastahanesine girenler bilir
Emretse, bu fakir uğrunda ölür

Âyet'le Hadis'ten reçete yazdı
Evrâd u ezkârdan ilaçlar dizdi

Yirmiden otuzuna varınca
Herkes imrenirdi bizi görünce

Bu arada askerliği bitirdim
Bilirim ya tecrübemi artırdım

Halam ile düştük Hicaz yoluna
Çok şükür kavuştuk Cihan Gülü'ne

Evimizi yaptırdım bu arada
Fıskırırdı sevgiler bu sırada

Otuzdan kırka vardık, on sene
Vaaz verip hizmet ettim bu dîne

Otuz sene kürsülerde konuştum
Sebep oldu çok insanla tanıştım

Bu arada levha yazdım doldurdum
Mu'terizin sözlerini kaldırdım

Hak, rızkımı bu sebeple taşırdı
Rahatlığı başımızdan aşırdı

Sayızsızca şükür olsun Yaradan
Esirgesin hıgıd, ucup, riyâdan

Lakin ahret derdi düştü içime
Tövbe olsun yaptıklarım suçuma

Düşüncem hele îmanla ölmek
Hâlik-ı Barî'nin rızasın bulmak

Ziyaretçi üst üstüne gelirdi
Sohbetlerde feyz-i Rahman alırdı

Fırsat yoktu dışarıya çıkmaya
Kardeşlerim lâyük idi bakmaya

Ayrı ayrı derslerini sorardım
Tomur tomur güllerini dererdim

Hafta geçmez tekrar gelir görüşür
Edep ile letâifin danışır

Cümlesinden razı olsun Yaradan
Dünya ahret seçme bizi aradan

Yalvarırım, iman ile ölelim
Mevlamızın rızasını bulalım

Kırkı bitirdik, yaklaştı elli
Devr-i mezâlîm olduğu belli

Kurtulur haksız, haklı dövülür
Âlim yobazdır(!), cahil övülür

Genç nesil bozuldu, etmez itaat
Şimdi mübah oldu menhiyyat

Çıkmaz kahveden evi orası
Şeytan ile gayet iyi arası

Korkmaz Allah'dan, içki içiyor
Duyunca ezanı, nasıl kaçıyor

Hâlik'ımız ıslah eylesin sizi
Mümkün değil ise kurtarsın bizi

Bu sene Hicaz'dan nasip açıldı
Gönül âlemine ferah saçıldı

Salih refiklerle beraber gittik
Ederken tavaf, Üstâd'a yettik

Kayseri vilayet, Yahyalı kazam
Bin üç yüz otuz tevellüd yazam

Kavacık mahallem, doğdum burada
Mevlâmız halketmiş böyle sırada

Tercüme-i Hal

Tercüme-i hâlim söyleyim size
Vicdanlar var ise acıyın bize
Gafletin tesiri aksetti yüze
Büyükler yanına varamaz oldum

Tıfl iken sohbetlere oturdum
O güzel halleri şimdi yitirdim
Sermayem kalmadı bütün batırdım
Kimseye bir akçe veremez oldum

Üstad teşrif etti, derse başlattı
Madenler gösterdi, çok yer işletti
Zâlim nefis hepisini boşlattı
Nefsimin başını vuramaz oldum

Müracaat ettim, o büyük Zât'a
Emretti, başlayın eski gayrete
Topla ihvanları, başla sohbeta
Gayretli bir sâlik göremez oldum

Almış emraz bütün dışı, içimi
Allah'ım el-aman, affet suçumu
Ahrete imanla gönder göçümü
İman korkusundan duramaz oldum

Eski hallerimden, kalmadı biri
Kesret-i kelamla incittim Pîr'i
Bütün arkadaştan, kaldım ben geri
Ebrarlar içine giremez oldum

Ele vaaz verip, tutmadım kendim
Tarumâr olmuş, mânevî bendim
Bu dertler elinde, Allah'ım yandım
Halimi kimseden soramaz oldum

Tevâzudan değil, ciddîdir sözüm
Dışım belli etmez sızlıyor özüm
Kalemdar'ım yoktur, bir yerde yüzüm
Hiçbir şeye yâhu, yaramaz oldum

Tercüme-i Hal

- Mustafa Hulûsî Efendi (k.s.) -

Kadirîyle Nakşî'den halife peder
Bu âciz oğluna teveccüh eder

Otuz-kırk sene Kâdirî'de kalmış
On-onbeş kişiyi tarîk'e almış

Onların çoğu da meclise gelmez
Ederler sohbeti lezzeti olmaz

Bakmışlar Kâdirî'de sağ kutup yoktur
Herkes'e lazımmış bir hâzık doktor

Bu arada bir halife yetiştirdi
Bir kıvılcım attı, peder tutuştu

Alay Müftüsü İbrahim'dir adı*
"Kutbu'l-aktâb olmuş Üstadım" dedi.

* Alay Müftüsü İbrahim Efendi: Menemen vakasında idam edilen zatların birisidir. İdama giderken; "Son sözün nedir?" sorusuna, "Efendim'e on bin mürid teslim ettim, elhamdülillah! Bununla iftihar ediyorum." diyerek, Kelime-i şehadetle teslim-i ruh etti. Rahmetullahi aleyhim ecmain. Âmin!

İstanbul'a üstadına gönderdi
Peder işi tam Nakşî'ye dönderdi

Dergâh-ı Es'ad'da kırk beş gün kaldı
Nasip etti Mevlâ, hilâfet aldı

Var, Hakk'a dâir nice sözleri
Ledünnî dökerken ağlar gözleri

İhvanı çoğaldı, üstü başına
Sâlik'in bir lezzet girdi döşüne

Çıktı kürsiye, hep nâsı doyurdu
Hacı Sâmi Sultan teşrif buyurdu

Üstad'ı gidince** bu Zat'a geçti
Yaş elli ikide ahrete göçtü

Bacanağı Fazlı Hafız var idi
Bu hususta pederime yâr idi

Bu mesleğin hayli yükün kaldırdı
Hatmile üç yıl teravîh kıldırıldı

** Gidince: Vefat Edince

Çok halleri vardı, yazmakla bitmez
Hak rahmet eylesin, gönülden gitmez

Validem de haldaş idi Pedere
Pek genç göçtü razı olduk kadere

Görünürdü Arş-ı Âzam gözüne
Cemi ihvan meftun idi özüne

Evsafi çok anlatamam sizlere
Mahşerde şefâat etsin bizlere

Kılavuz'un meşhûr idi yazısı
Pederimin çok kıymetli kuzusu

Kâtip idi, hem ihvana bakardı
Sohbetinde kardeşleri yakardı

Peder gitti, üstük onun başına
Zikir çekmek çok giderdi hoşuna

Kılavuz da veda etti bizlere
Günahkârı koydu kardeş sizlere

İhvân-ı Kirâm'a
İkaz ve Tavsiyeler

Şifa Tarifesi*

Besmele geçsin başına
Gelsin mü'minler hoşuna
Geçirme ömrün boşuna
Kur'an'ına devam lâzım

Allah'a hamdeder kulu
Peygamber göstermiş yolu
Şükre devam eyle ulu
Bu nimeti bilmek lâzım

Gelip kaldırdı dumanı
Kula öğretti îmanı
Rasûl'dür etme gümanı
Salavâta devam lâzım

* Hacı Hasan Efendi, bir konu vesilesiyle ihvan arasında meydana gelen ihtilaflar üzerine, zuhûrat-ı maneviye ile gönlüne gelen bu mısraları yazar. Burada, ehlince malum olan, tarikat-ı aliyedeki kalp, ruh, hafî, ahfâ, zikr-i küll, zikr-i sultanî, nefy-ü isbat, murakabe gibi derslerden bir nebze bahsedilmiştir.

Bilin Muhammed Mustafa (a.s.)
Vazifeyi etti îfa
Âl-i Ashab rûha safâ
Yollarından gitmek lâzım

Namaz, İslâm'ın binası
Şehâdet oldu hanesi
Tenvir etti, uyan nâsi
Tevhid'e çalışmak lâzım

Savm ile kır nefsin belini
Hak sever zekat veren kulunu
Haccet, gör Mekke ilini
Farz olana gitmek lâzım

Evvela ilim olmalı
Amel nehrinden dolmalı
İhlas bahrine dalmalı
Bu işe ihtimam lazım

Tarikat temeli bunlar
Rabıtayla kalbi dinler
Teslim olup işi anlar
Meyyit gibi olmak lâzım

Tarifeye hile etme
Eksik yahut fazla gitme
Kendi fikrin sözün tutma
Başını indirmek lâzım

Letâif dersini alan
Mahzun olma, geri kalan
Riyakârlar bela bulan
Yokluğa atılmak lâzım

Kardeş gel benliği bırak
Gerek gayet temiz yürek
Yakın sanma, yol çok ırak
Tedarikin görmek lâzım

Kalbin zikri soldan başlar
Ruh'un dahi, sağdan işler
Sır çalışır, olur üçler
Tarifeyi tutmak lâzım

Hafı, sağ memenin üstü
Ahfâ'nın Muhammed dostu
İhvanın tez geçmek kasdı
Lâkin burda durmak lâzım

Beşini bir eyle burda
Daima kalbinden kur da
Çok durdukça şifa derde
Temel muhkem olmak lâzım

Söylemeden tez tez geçme
Tarifciye yara açma
Her arkın suyundan içme
Menbaini bulmak lâzım

Yazmakla bu iş bilinmez
Sadr'a yazılır silinmez
Bu ders herkeste bulunmaz
Lâkin tarif etmek lâzım

Gir murâkabe içine
Katıl ebrarlar göçüne
Bunlar gelmesin hiçine
Hedefin gözetmek lâzım

Kalbin arşa tam açmalı
Allah'ın feyzini içmeli
Fenâ ahlâktan geçmeli
Nefsini çiğnemek lâzım

Üç şey bu derslere zarar
Hasta, derde deva arar
Üstadımız vermiş karar
Reçetesin tutmak lâzım

Şeriatsız işi yapmak
Fenalık ardına kopmak
İğne kadar haktan sapmak
Zararını bilmek lâzım

Şeriatsız tarik olmaz
Cahil sofu dinin bilmez
Belki camiye de gelmez
Bu kavimden kaçmak lâzım

Beş'den sonra alna çıkan
Adû nefse zincir takan
Zikrin aleviyle yakan
Rabîta çok olmak lâzım

Şeytan, dünya hücum eder
Meyledersen zikir gider
Yetişen var etme keder
Hazrete çağırarak lâzım

Bundan sonra zikr-i kü'l'e
Bir sızı çökmeli bele
Zikir hiç gelemes dile
Cemi âzâ demek lâzım

Zikr-i-sultani'ye dönen
Mâ, hevâ, nâr, turab binan
Bütün vücud bir dil sanan
Yârânlarla sohbet lâzım

Bundan sonra nefy-ü isbat
Gelir tevhid, gider zulmet
Lâkin çok istermiş gayret
Fikren buna devam lâzım

Nefesini çeken içe
Tek olacak, varın üçe
Yirmi bire yol aç
Maksut, matlub, rıza lâzım

Kadınla zikre oturur
“Helâl” der, dinin yitirir
Girdiği köyü batırır
Namusu korumak lâzım

Ekseri cahil toplanır
Varır ilmeye saplanır
Yumurta olsa kulplanır
Cahillerden kaçmak lâzım

Böyle olur kerametten azan
Şeriat, elde bir mîzan
Aldatır, “sen de kerâmet kazan”
Her şahsı bir tartmak lâzım

İkinci, gâfille sohbet
Aman, bu işten et nefret
Sana lâzım gözüm, uzlet
Halvete çekilmek lâzım

Üçüncü, dünyayı sevmek
Kalbine sevgisin koymak
Daima lafını etmek
Bu sözlerden hazer lâzım

Kalemdâr, kusurun dolu
Bu üç şey sende var, belî
Öyle ise niden eli
Kendini düşünmek lâzım

Sakınmak Gerek

Beş şey kalbi öldürür
Zikrin gülünü soldurur
Gaflet içine daldırır
Bunlardan sakınmak gerek

Evvelkisi fazla yemek
İkincisi çok uyumak
Üçüncüsü gıybet demek
İşte bundan hazer gerek

Dördüncüsü pek gülmesi
Beşincisi rızık kaygısı
Yoldan çıkarır, çok nâsı
Emrâzını bilmek gerek

Beş şey kalbini taş eder
Böyle dedi büyük peder
Sakınmazsan cevher gider
Muhafaza etmek gerek

Birisi günah kesreti
İkinci tokluk zulmeti
Üçüncü zulüm gayreti
Hadisleri bilmek gerek

Dördüncü namaz geçirmek
Beşinci sol elle yemek
Yapsan bunu gider emek
Sünnete riâyet gerek

Münafıkta, üç alâmet
Herkes bundan eder nefret
Boşa çekilmesin zahmet
Kendini veznetmek gerek

Söylerse ol, yalan söyler
Va'deylese hulf eyler
Emanete hıyanet eder
Bu fiilden uzak gerek

Şu beş eve melek girmez
Aklı olan sûret komaz
Pis içkiye, iyi demez
Bundan çok sakınmak gerek

Ebeveyne âsî olma
Misafiri geri kovma
Köpekleri eve koyma
Meleklerle ta'zim gerek

Dört alâmet akıllıda
Feyizden alır ol gıda
Allah için ağlar dîde
Gözden yaşlar dökmek gerek

Evvel, gelmeyene gider
Zulmedenleri affeder
Vermeyene îta eder
Kötülüğe iyilik gerek

Kalemdâr ahlâkın fena
Bu fiille gitme sîne
Tutar bunu, akıldâne
Ahlak güzel olmak gerek

Ziyaret Âdâbı*

Huzura abdestli varın
Gayet hafif selâm verin
Yedine varınca erin
Yüksek söyleme sözünü

Gösterdiği yere otur
Nefsini önüne yatır
Kalbin bir araya getir
Her yere eğme özünü

Kardeş gölgesine basma
Huzurda kimseyi kesme
Zahmet etme o nûr cisme
Dağıtma orda ağzını

Kalksa yerine oturma
Gam verecek söz götürme
Çok bakıp edep yitirme
Daima dikme gözünü

* Büyüklerin huzurunda riayet edilmesi gereken hususlar bu şiirde anlatılmaktadır.

İncitecek işi yapma
Öyle bir kutuptan şaşma
Huzurda başka el öpme
Dönderme sakın yüzünü

İzin almadan gidene
Ne deyim zahmet edene
Kılıçlar vurur bedene
Yarama atma tuzunu

Aman az olsun kelâmın
Feyz almaksa emelin
Muhkem kurulsun temelın
Kurban et oğlun, kızını

Kalkmak için ta'cil eyle
Müşkilin var ise söyle
Mürşidine edeb böyle
Uzak, yakın çok dizini

Ele söyler, kendi bilmez
Nefsi serkeş, yola gelmez
Kalemdâr bu böyle olmaz
Başkaya açma râz'ını

Kurban Olduğum*

Evvela besmele yazar
Sâlikine eder nazar
Ol ser'i semâda gezer
Başına kurban olduğum

Cümleden fazla hayası
Durmaz irşad eder nâsı
Alnında güneş ziyâsı
Kaşına kurban olduğum

Mevlâsına yanmış özü
Kalbi irşad eder sözü
Dürr-ü mercan döker gözü
Yaşına kurban olduğum

Sâlikine pek hoş bakar
Kemendi beline takar
Feminden bir rayha çıkar
Dişine kurban olduğum

* Bu şiirde, hayatının her noktasında ahlâk-ı Muhammedî'nin ziyâları parıldayan Mahmut Sami Ramazanoğlu (k.s.) Hazretlerinin zât-ı âlilerinden bahsedilmektedir.

Allah'ın indinde kadri
Zannettik semânın bedri
Arş-ı âzam olmuş sadrı
Düşüne kurban olduğum

Kalbinden feyiz alınır
Çâr-i yâr ile salınır
Rasûlullahla bulunur
Eşine kurban olduğum

Mekke, Medine'de bazı
Bir hatvedir hem yeryüzü
İçi güneşin has yüzü
Dışına kurban olduğum

Nefsin binaların yıkar
Kılıçla demini döker
Mahşerde evladın çeker
Peşine kurban olduğum

Kalemdârım, aciz gedâ
Himmetinden gelsin gıda
Ömrün uzun etsin Hüdâ
Yaşına kurban olduğum

Vasiyet*

Vasiyet ederim size
Abdest alın, taze taze
İçî fena, güzel yüze
Yapma işte riyadır bu

İlim, edeb, takva olsun
Gönlünüze feyiz dolsun
Kov istemem, ihvan bilsin
Söz getirmek, fenadır bu

Sünnete temessük edin
Cami, cemaata gidin
Emir tutman, "ihvan" adın
Sâliklere muzırdır bu

Fıkıh ile Hadis öğren
Nefsini yıkmaya davran
Mürşide binde bir uğran
Sakal altı sualdir bu

* Bu şiirde, tarikat-ı aliyyeden hakkıyla istifade edilmek için, dikkat edilmesi gereken edep kaideleri, veciz bir şekilde anlatılmaktadır.

Cahil sofulara varma
Bağlandığın ipi kırma
Huzurda boynunu burma
Görür içi, röntgendir bu

Şöhreti taleb eyleme
Sakın, cahîmi boylama
Dersini ele söyleme
Mıntıkada lekedir bu

Halkın içine karışma
Şeytan ile hiç barışma
İhvanlar ile çekişme
Fena ahlâk, sıfırdır bu

Halvette kadınla oturma
Kalb gülistanının batırma
Ordan ora lâf götürme
İçimizde nemmamdır bu

Zenginler ardına düşme
Tamah edip, yoldan şaşma
Kimselere kuyu eşme
Kendi kazıp düşendir bu

Şüpheli taamdan hazer
Etme haramlara nazar
Ayağı dışarı gezer
Düzenleri bozandır bu

Herkese etmeli şefkat
Mahlûkattan etme nefret
Kalbin eğri, olmaz sohbet
Bağrımızı ezendir bu

Dışı soğuk, içi güzel
Böyle şahsı sevdik ezel
Sen de bak, böylece düzel
Kardeşlere numûne bu

Kimselerle cidal etme
Gazabın ardına gitme
Gözün aç, gaflete yatma
Senin için zarardır bu

Para ile ders geçirme
Gönül binasını uçurma
Bühtanla zehir içirme
Çok mühim iftiradır bu

Mürşide mal ile hizmet
Dahi tenlerine zahmet
Bu yolda can ile gayret
Kitaplardan alındı bu

Üstada bahane bulan
Bunlardır yolundan kalan
Bazan var bağrımı delen
Affetmeli, hilimdir bu

İnkâr eden felâh bulmaz
İnat eden yola gelmez
Şefkatli üstadlar, silmez
Kendi ismin silendir bu

Mağrur olma dünya malına
Gitme Karun'un yoluna
Uğrama nefsin seline
Bentlerini bozandır bu

Haset bu yolda pek fena
Amel koymaz, bütün yana
Belki zarar olur dîne
Şeytanı tard edendir bu

Gayet çirkin kibir, aman
Tehlikede olur iman
Tevazu et, fakir heman
Bellerini kırandır bu

Rabıtabadan hiç ayrılma
Ölüm fikrinden hiç yorulma
Fenasın, iyi görünme
Bal içinde zehirdir bu

Mecliste engine otur
Gönül kırman, yapın hatır
El suçunu edin setr
Pek âla, hoş ahlâktır bu

Daim zikrolsun dilinde
Cemi âzâ, hem gönlünde
Tütün ne gezer elinde
Bid'atlarda kabihdir bu

Duhan melâik dağıtır
Letâiflerin ağıdır
Zikrin tesirin soğutur
İçmeyene ezadır bu

Farz ile vacib işle
Sünnet ile edeb başla
Cemi nehyolanı boşla
Mevlamızdan emirdir bu

İhvan, zararın gözdedir
Kalemdâr bildi özdedir
Ordan gelir söz bizdedir
Arada tercümandır bu

Neden?*

Bir birinize ta'zim edin
Beraber olun da gidin
Hep bir kardeş idi adın
Yönünü dönderdin, neden?

Hepiniz bir vücud olsun
Beraber suyunuz gelsin
Kalb havuzunuz dolsun
Bendini ayırdın, neden?

Düşenlerini tutmalı
Kalınlıklarını yedmeli
İçinden kini atmalı
Yaramaz ahlâkın, neden?

Sohbetsiz zaman geçirme
Fırsat kuşunu uçurma
Aldığın dersi kaçırma
Kıymetini bilmen, neden?

* İhvan arasında meydana gelen bazı küçük anlaşmazlıklar ve sebebi belirsiz dargınlıklar üzerine söylenmiştir.

Dışın başka, için başka
Sohbete gelmesen keşke
Tatlı sandık, tadın fişke
Dururken acıyon, neden?

Beraber yemek yemeli
Fikrin bir araya komalı
Kurban olayım demeli
Arada husumet, neden?

Hasta olanlara bakın
Zinciri halkaya takın
Aradan, varlığı yıkın
Burnunu kaldırdın, neden?

Kokar sudan olduğunu
Rahimde çok kaldığını
Sekeratta solduğunu
Bunları fikretmen, neden?

Engine ak, sular gibi
Sailleyin diler gibi
Neşatlı ol, güler gibi
Çehreni azdırdın, neden?

Arkadaş, kusurun tanı
Varlığın mahveder seni
Herşeyden bulun sen, denî
Yükseklik yapıyon, neden?

Haram olmasın hem yemek
Boşa gider sonra emek
Dervişi bil, "eşik" demek
Basınca razı olman, neden?

Karıncalar gibi yürün
Kendini Arşullah'da görün
Böyle mi emretti Pîr'in?
Kendi fikrinle gidiyon, neden?

Engin bulunmalı başın
Yerde sürünsün döşün
Nefer oldun, rütben taşın
Silleden korkmuyon neden?

Tevazu herşeyden âlî
İşte bu, insanlık yolu
Kalemdâr yapmıyor, belî
Turab gibi olman neden?

Yahu Nerdesin?

Âşık mâşûkunu durmadan arar
Muhabbetsiz geçen gün ihvana zarar
Tabî bu meslekten etmedin firar
Gel bir görüşelim yâhu nerdesin?

İstihare ile bulmuştun bizi
Bekliyor yolunu âcizin gözü
Ölsem de terketmem kardeşim sizi
Gel bir bilişelim yâhu nerdesin?

Yüzünü görmüyor, soruyom elden
Geçen günler ise düşmezdin dilden
Sağlam teslimiyet, bağlansan belden
Gel bir buluşalım yâhu nerdesin?

Geçtik mektubundan, gelmiyor selâm
Hakk, Rezzâk-ı Âlem çekmeyin elem
Mevlâ huzurunda şahittir kalem
Gel bir sarışalım yâhu nerdesin?

Yaz-kış demeyip her an koşarken
Muhabbette ihvanları aşarken
Ağlayarak sohbetlerde düşerken
Gel bir alışalım yâhu nerdesin?

Dersini alırken çöktüğün dizler
Kardeş, nereye gitti o kadar sözler?
Bekleyi bekleyi kırıldık bizler
Gel bir barışalım yâhu nerdesin?

Sizi bizden sorar bazı yârenler
Bu meslek içinde gonca derenler
Bizi çok ileri geçti erenler
Gel bir erişelim yâhu nerdesin?

Hubb-i dünyaya nefsimiz kandı
Acep bu âlemde ölmek mi sandı
Yıkıldı herhalde feyziyin bendi
Gel bir çalışalım yâhu nerdesin?

“Ölsem ihvanlardan ayrılmam” derdin
Halini inkar etme çok şeyler gördün
Acep nerden artıyor senin bu derdin?
Gel bir bilişelim yâhu nerdesin?

Kalemdâr gibi kendini vurma
Bilen var derdini, ağyardan sorma
Küsüp de yakana, yalnız durma
Gel bir sarışalım yâhu nerdesin?

Nefis Muhasebesi*

Bu kadar yaş hebâ oldu
Düşündükçe gözüm doldu
Pây-i tahtı düşman aldı
Mavzerini sıktın nefis

Amelime riya katar
Ahlâklarım beter beter
Aklım ânın sözün tutar
Zincirini taktın nefis

İsteddiği yere çeker
Manevî evlerim yıkar
Bal içine zehir döker
Masiyete çektin nefis

Hakk'dan da haya etmedin
Dost buyruğuna gitmedin
Sülûkde adım atmadın
Döşlerime çıktın nefis

* Muhterem Üstadımız, nefsin ruhumuzda açabileceği yaraları, tevazu-
en kendi üzerinde göstererek, bizleri, bu şiirlerinde irşada çalışıyorlar.

El gördülük yaptın amel
Buzdan kurmuş idin temel
Şöhret ile olmaz kemal
Evlerimi yaktın nefis

İhvana göründün güzel
Dedin, "kardeşlerim düzel!"
Kendi bağın oldu gazel
Bir çizgi ile yaktın nefis

Amelin dünyaya âlet
Bütün bildiklerin galat
Aşk ile getirmen salat
Bellerimi büktün nefis

Çok tuzacı, geçemedim
Bir aynımı açamadım
Kanat urup uçamadım
Zindanlara tıktın nefis

Huzurda yüzlerim kara
Dışım iyi, içim yara
Yüzüm yok gitmeye Pîr'e
Yar aşağı attın nefis

Âli meclise çok vardın
Ben bilirim neler gördün
O meclisde, "yapmam" dedin
Haramlara baktın nefis

Fena ahlâk bütün bende
Ayıp, der saklarım canda
Ağularlar bizi günde
Zehirini döktün nefis

Mahcûbum hep yârenlerden
Bize sual soranlardan
Geri kaldım erenlerden
Burnum yere soktun nefis

Kalbimi aklımdan aldı
Köklerime sular saldı
Gönül arsasını buldu
Mikropları ektin nefis

Geri dön, gel eyle gayret
Kalemdâr'a şifa sohbet
Teveccüh buyursa, Hazret
Bu sözümden korktun nefis

Genç Var Ki

Genç var ki îmanı kuvvetli
Dîn-i âlî'ye hizmetli
Büyüklerine hürmetli
Adam olacağı belli

Genç var ki insafa gelmiyor
Öğüt versen tesiri olmuyor
Büyük, küçüğü bilmiyor
İnsan olmayacağı belli

Genç var ki abdestini alıyor
Beş vakit namazını kılıyor
Halis mü'mini buluyor
Adam olacağı belli

Genç var ki câmi görmemiş
Secdeye yüzün sürmemiş
Âlim yanında durmamış
İnsan olmayacağı belli

Genç var ki Kur'an elinde
Allah'ın zikri dilinde
Büyük zâtların yolunda
Adam olacağı belli

Genç var ki kahvede yatar
Evin eşyasını satar
Derya-yı günaha batar
İnsan olmayacağı belli

Genç var ki ilme çalışır
Vaaz vermeye alışır
Büyük zatlarla buluşur
Adam olacağı belli

Genç var ki sinema işi
Yitirmiş ekmeği aşır
Geçiyor kıymetli yaşı
İnsan olmayacağı belli

Genç var ki camiden çıkmaz
Elin namusuna bakmaz
Fanilere boyun bükmez
Adam olacağı belli

Genç var ki namazdan kaçır
Korkmaz Hakk'tan içki içer
Salyasın etrafa saçır
İnsan olmayacağı belli

Genç var ki annesi kırmaz
Babasına karşı durmaz
Sigaraya para vermez
Adam olacağı belli

Genç var ki babasını döver
Din, iman, anneye söver
Para için insan boğar
İnsan olmayacağı belli

Genç var ki söylersen tutar
Gayet tevazulu yürür
Din yolunda canın verir
Adam olacağı belli

Genç var ki gayet açık suçu
Danslarda ağarmış saçı
Siyonizmi sever içi
İnsan olmayacağı belli

Genç var ki kürsiye çıkar
Sözü mü'minleri yakar
Gözlerinden yaşlar döker
Adam olacağı belli

Genç var ki açık bacağı-başı
Şeytanın tam olmuş eşi
Gece-gündüz kumar işi
İnsan olmayacağı belli

Biraz da İhvandan Bahsedeceğim*

Biraz da ihvandan bahsedeceğim
Huzursuz sâiki ben nideceğim
İçinizden çıkıp hem gideceğim
Kimseye diyecek sözüm kalmadı

Kiminiz eviyle etmiyor geçim
Ailesi ağlar, ne ola suçum
Düşündüm sizleri, ağardı saçım
Soğuk vurdu bahçem, gülüm kalmadı

Bazınız partiler** ardına koşar
Hazret'in gözünden inanın düşer
Asfaltı bırakıp dağlardan aşar
Size öğüt verir hâlim kalmadı

* İhvanımızın Cenâb-ı Hakk'a layık bir kul olabilmesi için çırpınan ve her zaman onları kontrol altında bulunduran sevgili Üstadımız, çeşitli vesilelerle onları ıslah ve irşada çalışmışlar, bu gayretlerini sürekli olarak devam ettirmişlerdir.

**1960'lı yıllarda cahilâne parti taassubu yapanlar kastediliyor.

Tevbe eder günaha, yeniden başlar
Okumaz dersini, bir zaman boşlar
Bu yüzden ağyarlar, ihvanı taşlar
Kurudu dereler, selim kalmadı

Hırs ile başladık, dünya işine
Gittiğimiz belli, nefsin peşine
Çoğumuzun kulak versen döşüne
Diyor: "Letâiften balım kalmadı."

Seneler geçer, dersini sormaz
Kırgınım der, ihvan yanına varmaz
Letâif altına zikirler vurmaz
Ateş şurda dursun, külüm kalmadı

İhvanın halleri ağyardan beter
Kılmaz namazını seherde yatar
Çarşı, pazar demez elini tutar
Bir sığınacak il'im kalmadı

Kalemdâr balık başından kokar
Kendi lakabını ellere takar
Uyuz olmuş malın, sürüden çıkar
Kimseye katacak malım kalmadı

Tedaviye Alırm'ola?*

Cemî cesetlerim hasta
Bizi seven, bütün yasta
Yalvarıyom Hâzık Dost'a
Tedaviye alırm'ola?

Hesabı yok, dertlerim çoktur
Sihhatli yerim hiç yoktur
Lokman'ıma bir tek baktır
Bir çaresin bulurm'ola?

Otuzbeşe vardı yaşıım
Göz ağlamaz, sanki taşıım
Mikrop olmuş, içim dışıım
İlaç versen ölürm'ola?

* Cismanî hastalıkların tedavisi için bir doktora müracaatı emir buyuran Nebî-i Zîşan Efendimiz (s.a.v.) Hazretleri, mânevî hastalıkların tedavisi için de bir tabib-i manevîye müracaatı lüzum-i diniyeden saymıştır. Muhterem Üstadımız da bir tabib-i hâzık olan Mahmut Sami Ramazanoğlu (k.s.) Hazretlerine dertlerini arzemiş, biiznillahi Teâla tedavi olmuşlardır.

Boyun büktüm tabibime
Küçük tarif ile koma
Basiretim tamam âmâ
Bu dert böyle kalırm'ola?

Sihhatli semtine komaz
Midem bozuk, tatlı yemez
Lisan yara, tevhid demez
Doktor acep delerm'ola?

Muhabbet harçlığı alsam
O Can'ın dairesin bulsam
Kapısında köle olsam
Bu dertleri delerm'ola?

Sebepli doktorun eli
İnandım, bağladım beli
Kalbim içi emraz dolu
Versem haplar silerm'ola?

Reçeteyle gözden geçirdi
İlac-ı istiğfar içirdi
Dertlerimi bir bir uçurdu
Taburcu eder, salarm'ola?

Dedi, perhizini yeme
İç ilacını, hiç koma
Kullanırsan, düşme gama
Kalemdâr'ım gülerm'ola?

Tavsiye

Muhterem ihvanlar, başladım söze
Efendim buyurdu, ettiler eza

Kimisi partiler ardına düştü
Kimisi doğru yolundan şaştı

Bazısı aldığı dersini çekmez
Seherle kalkıp boynunu bükmez

Kitap okusan, uyur gözleri
Gıybet konuşsan, güler yüzleri

Hem "ihvanım" der, sınırlar geçer
Boşlar sigarayı, hem yine içer

Terket kötülüğü, dersine başla
Meşgul olmalısın hem biraz dözle

Nereye varırsan ölümü düşün
Görmüyon mu, kaçı geçiyor yaşın

İmanın korkusu, gelmez içine
Neden tevbe etmen, bütün suçuna

Sayamam, ihvanın çoktur yarası
Benim gibi derviş, yüzler karası

Kendimizdeki suçu elde görüyük
Mesleğe attırmaya sebep oluyok

Allah'ı seversen gıybeti bırak
Bu gidişatla, bize tarikat ırak

Üstad emreder, ayda bir konuşunlar
Derslerini bazı hem danışınlar

Kendindedir, kusur bulma ellere
Kalemdâr gittiğiniz suya sellere

Efendimin Sözü Başka*

Takdir-i Hak, çok yer gezdim
Hem dinledim, hem yazdım
Çoğunun sırrını sezdim
Efendimin sözü başka

İklîm-i Hicaz'a vardık
Gayet büyük zatlar sorduk
Pek nurâni yüzler gördük
Efendimin yüzü başka

Çok, başına ihvan deren
Teveccühle feyiz veren
Arşu'r-Rahman'ı var gören
Efendimin gözü başka

Verir ferah nasa, saç
Kalmamış, affolmuş suçu
Güneş gibi parlar içi
Efendimin özü başka

* Üstadımıza nazlanmış ve Mahmut Sami Ramazanoğlu (k.s.) üstadımızı vasfededen bir ebyat istemiştim. Bu şiir bu sebeple söylenmiştir.

Kapalı kalpleri açar
Gönlüne füyuzat saçar
Mevlâ'sına nazı geçer
Efendimin sözü başka

Bütün şüphelerden kaçmış
İnan, âb-ı hayat içmiş
Çok münevver bir yol açmış
Efendimin izi başka

Gözü yumlu, gönlü gören
Kelam-ı ledünnî deren
Sohbetlerde neşe veren
Efendimin tuzu başka

Ey Allah'ım affet bizi
Kalemdâr'ın sızlar özü
Kademine sürsem yüzü
Efendimin tozu başka

Samî Efendim*

Kavuştu birbirine Şems ile Kamer
Mevlâyı zikretti, büsbütün damar
Şehrimize kuruldu bir azîm fener
Teveccüh isterim, Samî Efendim

Nur oldu girince, memleket-çarşu
Hürmetle gidildi üstada karşı
Gözleri seyreder, baktıkça Arş'ı
Teveccüh isteriz, Samî Efendim

*Mahmut Samî Ramazanoğlu (k.s.) Üstadımız, Yahyalı Dereköy'e teşrif ederler. Bütün ihvan sevince garkolur. Bu sırada genç yaştaki Hasan Efendimiz bir sohbetten sonra Üstadımızın ayakkabılarını çevirir, hazırlarlar. Maksudı Üstadımızı, annesi Ayşe Hanım'ın kabrine götürmektir. Hacı Hasan Efendimizin bu niyetini sezen Mahmut Samî Ramazanoğlu Üstadımız (k.s.); "Annenizin kabrine mi gideceğiz H. Hasan Efendi?" der ve evden çıkarlar. Kendisi önde, Hacı Hasan Efendimiz arkada, mezara kadar yürürler. Mahmut Samî Ramazanoğlu Üstadımız (k.s.), sanki kabir kendilerine daha önceden tarif edilmişçesine varır, Ayşe Hanım annemizin kabri başında durur, Kur'an-ı Kerim okur ve dönerler. Bu sırada, muhabbeti gönüllere sığmayan Mahmut Samî Efendi Üstadımızdan istîmdat için Hacı Hasan Efendimiz bir şiir yazarlar. Fakat edeben kimseye söylemezler. Dedem Şeyh Mustafa Efendi, Üstadımızın huzurunda: "Hasan evladım! Haydi yazdığın şiiri oku!" diyerek kerameten ebyatı izhar ederler. Bu vesileyle Efendimiz yukarıdaki şiiri okur.

Bi-iznillah, durgun kalbi işletti
Letâif dersine hemen başlattı
Zâhirî işleri bütün boşlattı
Teveccüh isteriz, Sami Efendim

Cem oldu ulema, buyurdu sohbet
İlm-ü ameline ettiler hayret
Herkes halince geldi bir gayret
Teveccüh isteriz, Sami Efendim

Babam, Kılavuz**, bütün dervişan
Mest-ü hayran oldu sizle görüşen
Huzuruna geldik, aciz, perişan
Teveccüh isteriz, Sami Efendim

Vasfını söylemekte kasırdır dilim
Ancak sen gösterin Hazretim, yolum
Girdaba düşüyom, tutuver elim
Teveccüh isteriz, Sami Efendim

Kalemdâr, köleniz diliyor dilek
Ziyarete geldi cin ile melek
Bırakma bizleri, kapında ölek
Teveccüh isteriz, Sami Efendim

** Kılavuz (Hâfiz): Hacı Hasan Efendimizin yakın arkadaşlarından ve ihvanın ileri gelenlerinden değerli bir insan.

Özüm Ağlar*

Bu hicran elemi büktü belimi
Gözlerim görmedi vahdet gülünü
Firkatin tesiri tuttu dilimi
Gözüm ağlar, özüm ağlar

Kimse birbirine bakamaz halde
İhvanın gözleri dikili yolda
Birkaç gün kardeşler bekledi çölde
Gözüm ağlar, özüm ağlar

* Mahmut Sami Ramazanoğlu (k.s.) Efendimiz Hazretleri bazı yıllar yaz aylarında Yahyalı yakınlarında şifalı bir yer olan Yeşilhisar içmelerine gelir, orada birkaç gün dinlenirlermiş. Gelişlerinde istirahat ve ziyaret tertibini Hacı Hasan Efendi Üstadımız yaparmış. Bir defasında böyle bir sohbetten sonra yaşlıca bir kadın, bohçasına koyduğu güzel ve taze meyveleri Üstadımızın önüne koyar. Bir anlık bir sükûttan sonra, Sami Efendi Üstadımızın (k.s.) simâlarında devamlı bulunan tebessüm yerine bir hoşnutsuzluk belirir ve elinin tersi ile kaldırılmasını işaret ederler. İhvân-ı Kiram: "Acaba böyle nazik bir ikram niçin reddolundu?" diye düşünürlerken, biraz sonra oranın yerlisi bir adam gelir ve o kadın hakkında: "Efendim! Bu kadın birkaç kişinin miras hakkını yiyen birisidir." der. Bunun üzerine kafalarda beliren istifham silinir ve Muhterem Üstadımızın büyüklüğü bir kere daha gönüllere nakşolunur. Yine Mahmut Sami Ramazanoğlu (k.s.) Üstadımızın teşriflerinden birisi için tüm hazırlıklar yapılmış, Yahyalı ve çevresinin tüm ihvanı Yeşilhisar içmelerine gelmiş ve pür heyecan Üstad Hazretlerini bekliyorlar. Saatler ilerliyor, Üstadın sevgisi ruhlarda. Sonsuz bir hasretle, herkes gözlerini ufka dikmiş bekliyorlar. Ve bir haber; Ankara temsilcisi Mustafa Efendi geliyormuş, Sami Efendi Üstadımız (k.s.) bazı sebeplerden dolayı gelebilecektirmiş. Bir hüznün bulutu ihvanın üzerine çöker. Herkeste bir üzüntü belirir. İşte yukarıdaki şiir bu vesile ile yazılmıştır.

Erenler içine ateşler attı
Bütün ölünürdü, himmetle tuttu
Manen teşrif etti, nurlara battı
Gözüm ağlar, özüm ağlar

Erbil'inle ** teselli eyledin bizi
Onun bizden evvel ağlıyor gözü
İhvanın hepsinin yanıyorsa özü
Gözüm ağlar, özüm ağlar

Bunlardan ayrılırsam nereye gidem
Yaş yerine kanlar döküyor dîdem
Cemaline kavuştur, el-aman Hüdam!
Gözüm ağlar, özüm ağlar

Himmetin ayırma, el-aman bizden
Her kalpte bulunun, kayıpsın gözden
Çünkü bugün için vaad ettin, yazdan
Gözüm ağlar, özüm ağlar

Ömrün uzun olsun, himmetin gelsin
Bütün sâliklerin, feyzine dalsın
Seherde aşıklar selâmlar salsın
Gözüm ağlar, özüm ağlar

Kalemdâr, kusurun perdeler çaktı
"Ah" dedikçe âhım, göklere çıktı
Bütün yavruların boynunu büktü
Gözüm ağlar, özüm ağlar

** Erbil Mustafa Efendi, o dönemde M. Sami Efendi Hazretlerinin (k.s.)
Ankara halifesi.

Kalemdâr^{*}

Salih sohbetine alış
Kâmil mü'minlerle buluş
Leyl ü nehar ilme çalış
Mesleğinden bezme kuzum

Seherle zikrine bükül
Bahr-i ummanına dökül
Her zaman halvete çekil
Gafillerle gezme kuzum

Sivâyı gönlüne koyma
Libâs-ı takvanı soyma
Fâcir-ü fâsıka uyma
Öğüdüm tut, azma kuzum

Kulak ver, sözümü dinle
Rumuzlu sırları anla
Salihler öğüdün dinle
Ebeveynin üzme kuzum

* Kalemdâr: H. Hasan Efendi (k.s.)'nin mahlası.

Sizin için yazdı, yazan
Hüsn-ü ahlâk ile bezen
Gazabı at, hilmi kazan
Hak sözlere kızma kuzum

Allah'ın has kulu isen
Muhammed (a.s.)'e bağlı isen
Kalemdâr'ın oğlu isen
Bu sürüden tezme kuzum

Alemdâr*

Sohbet-i salihe alıştım
Kâmil mü'minlerle buluştum
Gücüm yettikçe çalıştım
Mesleğimden bezmem babam

Şeherle derse bükülsem
Feyz-i Rahman'a dökülsem
Ah, bir halvete çekilsem
Gafillerle gezmem babam

Dünyayı kalbe koymasın
Takva libasın soymasın
Gönlüm fâsıka uymasın
İnşaallah azmam babam

Büyükler sözün dinlerim
Lutfetse sırları anlarım
Feda olsun hep canlarım
Sizleri hiç üzmem babam

* Muhterem Üstadımız 1969 yılında Aladağ'da iken, kendisi ile karşılıklı olarak yukarıdaki şiir takdim olunmuştur. Alemdâr: H. Hasan Efendinin evladı Ali Ramazan Efendi'nin mahlası.

Hakk razı olsun yazandan
Affeyle beni ezandan**
Pek memnûnum bu düzenden***
Hak sözlere kızmam babam

Allah'ın aciz kuluyum
Muhammed (a.s.)'e bağılıyım
Hazretin, Alemdâr oğluyum
Bi-iznillah tezmam babam

** "Ezan okumaktan bağışla" anlamındadır.

*** "İhvanın mevcut tertibi" kastedilmiştir.

Duâ

Esmâ-i Hüsna'n hürmetine rızâna erdir
İmanla, Allah'ım canımız verdir
Mel'ûn-u metrûdun belini kırdır
İmanı şeytana verme ya Rabbi!

Edilen duâyı sen kabul eyle
Feyz-i Rahman'ınla gönlümüz doyla
Âsi, mücrim kulunuz, geldik hep böyle
Âmîn deriz canımızdan Sana ya Rabbi!

Girince kabre, lâl etme dili
Sıdk ile biz Sana bağladık beli
Münker Nekir'in bellidir hali
Sualde şaşkırtma bizi ya Rabbi!

Dar yerde başlara topuz indirme
Gelir orda şeytan, bizi kandırma
Hayvan sûretine, yüzü döndürme
İnsan simasında kaldır ya Rabbi!

Setret suçlarımız, kimse görmesin
Hullelendir kulun, uryan durmasın
Solumuzdan melek defter vermesin
Sağ taraftan gönder, aman ya Rabbi!

Münkir, münafıkla bizi götürme
Mahşer yerlerinde tere batırma
Mîzanda günahımız ağır getirme
Rüsvây-ı âlem etme o gün ya Rabbi!

Suçlarımız vurup, karartma yüzü
Dayanmaz insan, çökerler dizi
Şeytan fırkasına ayırma bizi
Fırka-i Rasûl'den eyle ya Rabbi!

Zebanî'ne ellerimiz bağlatma
Atıp Cahîmine tenimiz dağlatma
"Ah ümmetim!" diye Rasûl'ünü ağlatma
Habibine bağışla bizi ya Rabbi!

Kevser ırmağından lutfunla içir
İki kanat ver de bizleri uçur
Berk-i hâtif gibi sırattan geçir
Düşürme Cahîmine, orda ya Rabbi!

Mü'min mü'minatı imanla öldür
Cümlesinin kabrin nûr ile doldur
Rahman ismin ile azabı kaldır
Cennet bahçesine dönder ya Rabbi!

Hükümet adl ile payidâr olsun
Kafir-i bi-dîn'e galip gelsin
Ehl-i iman her dem safâ sürsün
Düşmana çığnetme bizi ya Rabbi

Asâkir-i İslâm sıhhatte olsun
Süngüleri düşman bağırını delsin
Ordumuz, ordusun hep esir alsın
İrzımız adûya verme ya Rabbi!

Şu meclis hürmetine rızana erdir
Mekke, Medine'ye yüzümüz sürdür
Sualsiz-cevapsız Cennete girdir
Cennette cemâlin göster ya Rabbi!

Sekeratta imanımız soydurma
İblis ardına mü'minleri uydurma
Kalemdâr'ın ayağını kaydırma
Muhammed (a.s.)'den ayırma bizi ya Rabbi!

Ya Rabbi!

Seherde açılan güller hürmetine
Zikrinle dönen diller hürmetine
Rükuya bükülen beler hürmetine
Hacalet nârına yakma ya Rabbi!

Yolunda kâim kullara bağışla
Rızana giden yollara bağışla
Arşına açılan ellere bağışla
Cahîm'in içine sokma ya Rabbi!

Secdeye kapanan başlar hürmetine
Aşkınla sızlayan döşler hürmetine
Gecelerde dökülen yaşlar hürmetine
Gazabınla bize bakma ya Rabbi!

Uhud'da yarılan yüze bağışla
Mi'racda gören göze bağışla
O anda geçen söze bağışla
Sırrattan aşağı dökme ya Rabbi!

Cemî Peygamberlerin canı hürmetine
Cihar-ı Yâr-ı Güzîn'in dîni hürmetine
Uhud şehitlerinin kanı hürmetine
Suçlarımızı başa kakma ya Rabbi!

Muhammed Mustafa (a.s.)'nın özüne bağışla
Fatıma 'tü'z-Zehra adlı kızına bağışla
Yetim yetemânın yüzüne bağışla
Huzurunda boynumuzu bükme ya Rabbi!

Kur'an-ı Kerim'de geçen kelâm hürmetine
Mekke, Medine'deki alem hürmetine
Arş, Kürs, Levh-ü Kalem hürmetine
Sualde fazla sıkma ya Rabbi!

İsmi, isminle bir yazılana bağışla
Din uğrunda kan döken gazilere bağışla
Kerbela'da can veren kuzulara bağışla
Dinsizlerle nâra sokma ya Rabbi!

Hamdimiz Mevlâ'ya Olsun*

Tıfl iken cezbe buldum
Musîbetle ibtilâ oldum
Şükür olsun, sabır kıldım
Hamdimiz Mevlâ'ya olsun

Yârenlerim hep yandılar
Cümlesi duâ kıldılar
Hâlime hayret kıldılar
Hamdimiz Mevlâ'ya olsun

Anam duyunca ağladı
Babam da sabır eyledi
Mevlâm'dan hediye geldi
Hamdimiz Mevlâ'ya olsun

* Muhterem Üstadımız yedi-sekiz yaşlarında iken dağa çiçek toplamaya gider. Uğraşırken kayadan düşer, ayağı kırılır. Yukarıdaki şiir bu vesileyle o yaşlarda söylenmiştir.

Hakkımda ebyat yazıldı
DüŒerken gözüm süzüldü
Ayađım kökten üzüldü
Hamdimiz Mevlâ'ya olsun

Cesedim kayadan düŒtü
Ciğerim yandı tutuŒtu
MürŒidim geldi yetiŒti
Hamdimiz Mevlâ'ya olsun

Sabi idim sabreyledim
Her daim Œükreyledim
Allah'dan hediye bildim
Hamdimiz Mevlâ'ya olsun

Safa Geldiniz*

Teşrif ettiniz bizlere
Hasret idik biz sizlere
Muhabbet doldu özlere
Yârenler safa geldiniz

Arzu ile bekler idik
Postaları yoklar idik
Gönlümüzde saklar idik
Erenler safa geldiniz

Aşkınız doldu sineye
Razı olmak bir seneye
Tenezzülen bu haneye
Girenler safa geldiniz

* Konyalı bir grup ihvanın Üstadımızı ziyaretleri vesilesi ile yukarıdaki mısralar söylenmiştir.

Unutmak mümkün mü sizi
Çok razı ettiniz bizi
Günahtan kararmış yüzü
Görenler safa geldiniz

Kur'an, zikir okur dili
Üstadına bağlı beli
Hasbahçede gonca gülü
Derenler safa geldiniz

Zikrullahı koyan döşe
Kelâmları geçer taşa
Bu yolda can ile başa
Verenler safa geldiniz

Sevilmez kendini öven
Buyursun Hazreti seven
El-pençe olup divan
Duranlar safa geldiniz

İşlet aşkın motorunu
Aciz sevmez satırını
Kalemdâr'ın hatırını
Soranlar safa geldiniz

Tesellinâme*

Sabreleyip ciğerini dağlayan
Teslim olup Hakk'a gönül bağlayan
İkiyüz yıl zellesine ağlayan
Atamız Âdem (a.s.)'e olanı düşün

Bin elli sene ömrü olan
Sabredip rıza-yı Rahman'ı bulan
Kırılıp kavmi tûfana dalan
İbret al, Nuh (a.s.)'a olanı düşün

Düşün oğlum Peygamberin suçu ne
Musibetle beyaz geldi saçına
Mancınıkla düştü ateş içine
Berdü selâm olan Halil (a.s.)'i düşün

İmtihanla has kulları seçildi
Ağaç gibi ortasından biçildi
Mübarek kanları yere saçıldı
Zekerriyya (a.s.) dosta olanı düşün

* Üstadımızın yeğeni ve büyük damadı Hafız Ahmet Dinç, yanık sesli, güler yüzlü, çok hoşsohbet bir ağabeyimizdi. Üstadımız da kendilerini çok sever ve seyahatlerinde daima refakatlerine alırlardı. Ayağında çıkan bir yara sebebiyle asker dönüşünde ameliyat olmak zorunda kaldı. Bunun sonucunda ayağı kesildi ve birkaç yıl sonra da Rahmet-i Rahman'a kavuştu. Ankara Gülhane Askerî Tıp Hastanesi'nde ayaklarının kesilmesi sebebiyle yatarken, Üstadımız teselli için bu mısraları gönderdi.

Mevlâm'dan geliyor bizlere dertler
Sabredersen kuzum, sevabın katlar
Peygamberi nasıl yemişti kurtlar
Hazreti Eyyub (a.s.)'a olanı düşün

Kırk sene aktı Yakub (a.s.)'un yaşı
Genç idi çünkü Yusuf (a.s.)'un yaşı
Kuyuya attılar, vurdular taşı
On iki yıl zindanda kalanı düşün

Günahı söylemek sanki suç gibi
Şehitlik insana olur tac gibi
Kestiler bu zâtı misl-i koç gibi
Yahya (a.s.) Peygambere olanı düşün

Altmış üç var idi Sultan'ın yaşı
Neler çekti iki cihan güneşi
Uhud tepesinde kırıldı dişi
Sultan-ı Rasûl (s.a.v.)'e olanı düşün

Sıddîk'in ayağı ğârda sokuldu
Ömer'in karnına hançer kakıldı
Osman'ın kanı Kur'an'a döküldü
Kûfe'de Ali'ye olanı düşün

Kalemdâr yazmakla bitmez yazılar
Maddî, mânevî dertler sızlar
Kerbelâ'da şehit düştü kuzular
Hasan'la Hüseyin'e olanı düşün

Bizden Selâm Götürün*

Rıza-yı Hakk idi, maksudum-kasdım
Olup pervâne gürleyip estim
Gidin selâmetle, ihvanım dostum
Fahr-i Kâinat'a selâm götürün!

Çok müteessir oldu kalb-i vîranım
Gidiyorlar mahzun kardeş erenim
Durunca huzura bütün yâranım
Fahr-i Kâinat'a selâm götürün!

Huzur-ı Rasûl'de gözyaşı akıt
Kubbe-yi Âlî'yi gördüğün vakit
Harem-i Şerîf'e girdiğin vakit
Fahr-i Kâinat'a selâm götürün!

Âcizdir vâsfindan, yazıyor kalem
Ayrılmak katardan, dert ile elem
Okurken huzurda salât-ü selâm
Şefîu'l-Usat'a selâm götürün!

* Hacı Hasan Efendi (k.s.) Üstadımız, bir seferinde hazırladıkları halde hacca gidemiyorlar. Onun mahrûmiyetiyle "Selâm" şiirini yazıyorlar. Ayrıca bir hac yolculuğu sırasında, refikleri, Üstadımıza; "Hasan Efendi, Şâm-ı Şerif, Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münnevverede hakkında birkaç ebyat söyleyin de memleketimize hediye götürelim." demişler. Üstadımız aşağıdaki bir kaç şiiri bu vesile ile nazmetmişlerdir.

Kisve-i isyanı attığınızda
Feyz-i Rahman'a battığınızda
Şebeke-i Rasûlü tuttuğunuzda
Şefîu'l-Usat'a selâm götürün!

Ey Mahbûb-ı Hüda, canımın Cânı
İsyanım yüzünden çekmedin beni
Mevlâyı severseniz ziyaret günü
Şefîu'l-Usat'a selâm götürün!

Bu günleri Rabbimiz'den dilerken
Sızlayarak günahları silerken
Cennet bahçesinde namaz kılarken
Şefîu'l-Usat'a selâm götürün!

Her yerde refîki Sıddık-ı Âzam
Haddimin kârı mı vasfını yazam
Elem ile hasret bağrımı ezen
Yar-ı Ğâr-ı Rasûl'e selâm götürün!

İftihar-ı İslâm Ömer, adâlet
Hayada Osman, Ali fetânet
Firkatin mahvetti bizi nihayet
Yârân-ı Habîb'e selâm götürün!

Âmine annesi, Fatıma kızı
Beyt-i Şerif'te hatırlan bizi
Allah'a emanet eyledik sizi
Ehl-i Rasûl'e selâm götürün!

Hasan'la Hüseyin, Hazreti Hamza
Düşman-ı bî-din ettiler eza
İnşaallah şefaât ederler bize
Ervâh-ı şehid'e selâm götürün!

Makam-ı İbrahim'le zezem kuyusu
Cem oldu orada nâsın iyisi
Teselliye medar buldum Veyis'i
Veli ervâhına selâm götürün!

Hacerü'l-Esved, Rûkn-i Yemânî
Affolun orada, etmen gümanı
Acizin başından çıktı dumanı
Meclis-i Hazret'e selâm götürün!

Ol Beyt-i Şerîfin siyah perdesi
Baktıkça kalbinden silecek pası
Yükselirken "lebbeyk" Rahman sadası
Feyz-i Deyyan'a selâm götürün!

Yeşil taş içinde etraf-ı Hatîm
Yanıyor ciğerim, bitmez ebyatım
Gözlerim ağlıyor, bitti takatım
Hacer'le oğluna, selâm götürün!

Cebel-i Kubeys, Merve'yle Safa
Davet etmiş sizi Nûr-ı Mustafa (s.a.v.)
Hüccac'dan ayrılık canıma cefa
Boynu büküklerden selâm götürün!

Mina, Müzdelife, Arafat Dağı
Dağımın üstüne vurdu bin dağı
Kaplara afv-ı İlâhî sol ile sağ
Vakfe edenlere selâm götürün!

Kurbanı kesin, şeytanı taşlan
Yaramaz ahlâkı orada boşlan
Mekke'ye dönünce tavafa başlan
O insan seline selâm götürün!

Harem-i Şerîf'e lebalep dolan
Dört köşe, yedi iklimden gelen
İslâm'ın bugünkü halini bilen
Etsinler duâyı, selâm götürün!

Altınoluk, Bâb-ı Kâbe arası
Varsa basiretin görürsün Arş'ı
Hacerü'l-Esved'in bulunmaz eşi
Kaydetsin ismimi, selâm götürün!

Sorarlarsa umreyi, Mekke gerisi
Ğâr-ı şerifler bunun yarısı
Defter, divan almaz, binde birisi
Bütün zerrâta selâm götürün!

Koydu Kalemdâr'ı yüzüm karası
Unutman duâdan sohbet arası
Hâtemü'l-Enbiya, Âdem arası
Cemî Peygambere selâm götürün!

Selâm Verin

Girince Şehr-i Rasûl'e
Selâm verin Muhammed (a.s.)'e
Erince Bâb-ı Rahman'a
Selâm söylen Muhammed (a.s.)'e

Dizler çöküp, boyun bükün
Hazin hazin gözden dökün
Feryat edip ciğer sökün
Selâm verin Muhammed (a.s.)'e

Koklayın gezdiği yeri
Zikredin daim Bir'i
Delil edin Gavs-ı Pîr'i
Selâm söylen Muhammed (a.s.)'e

O halde huzurla yürün
İbretle bak neler görün
Haremde fazlaca durun
Selâm verin Muhammed (a.s.)'e

Lezzet almaz bilmeyenler
Günahını silmeyenler
Boyun büktü gelmeyenler
Selâm söylen Muhammed (a.s.)'e

Kusurlarım oldu perde
Salavâtın şifa derde
Kalemdâr'ı anın orda
Selâm söylen Muhammed (a.s.)'e
Kurban olun Can Ahmed (a.s.)'e

Bizlere Selâmi Var mı?*

Şehr-i Rasûl'e girdiniz
Salât-ü Selâm verdiniz
Rûh-ı Rasûl'ü gördünüz
Bizlere selâmı var mı?

Mekke'de mânevî Tûba
Medine'de aziz Kuba
Havva Ana, Âdem Baba
Bizlere selâmı var mı?

Tavaf ettirdi mi delil
Kabul etsin Rahman, Celil
Yaptı Beytullah'ı Halil
Bizlere selâmı var mı?

Yakub gözyaşları döktü
Evladları boyun büktü
Yusuf'u zindandan çıkı
Bizlere selâmı var mı?

* Hacıların dönüşü üzerine yazılmıştır.

Allah indinde seçilen
Deniz, Musa'ya açılan
Zekeriyya'dır biçilen
Bizlere selâmı var mı?

Hallac-ı Mansur asıldı
Nuh kavmi suya basıldı
Yahya zulümle kesildi
Bizlere selâmı var mı?

Yitiren matlubunu arar
Mevlâmızdan böyle karar
O ilde cemi Peygamber
Bizlere selâmı var mı?

Düşünüp, yaptınız fikir
Rahmana ettiniz şükür
Yâr-ı Ğârı Ebû bekir
Bizlere selâmı var mı?

Görseniz yüzünü kamer
Bağlarmış şecaatten kemer
Sadakatle âdil Ömer
Bizlere selâmı var mı?

Döküldü Kur'an'a kanı
Verdi Mevlâsına canı
Hazreti Osman haya kânı
Bizlere selâmı var mı?

Tıfl iken tuttu yolu
Muhammed (a.s.)'in gonca gülü
Dâmâdı Hazreti Ali
Bizlere selâmı var mı?

Tabi girdiniz Hatîme
Hâli gider hayretime
Rasûl'ün kızı Fâtıma
Bizlere selâmı var mı?

Hakk'ın rızasını bulan
İçip zehir harpten kalan
Kerbela'da şehit olan
Bizlere selâmı var mı?

Hiç biter mi yaza yaza
Ettiler vahşiler eza
Uhud'da Hazreti Hamza
Bizlere selâmı var mı?

Medine'de hasın hası
Her tarafta salât sesi
Sultan-ı Enbiya zevcesi
Bizlere selâmı var mı?

Sahib-i Rasûl yârânı
Cemi ümmetin ereni
Dost-ı Hak Veysel Karanî
Bizlere selâmı var mı?

Dolmuş aşkullahla sadır
Eşi bulunmaz çok nadir
Gavs-ı Âzam Abdülkadir
Bizlere selâmı var mı?

Mevlâsına kalbi yandı
Himmetinden çok nas kandı
Kutbu'l-aktâb Nakşibendî
Bizlere selâmı var mı?

Hızır'la İlyas dediler
Huccac kalpleri yudular
Üçler, kırklar, yediler
Bizlere selâmı var mı?

Manevî yolları açtı
Halifesi şehit düştü
Kutb-ı cihan zehir içti
Bizlere selâmı var mı?

Mekke çok metin dünyada
Medine bir tek dünyada
Mevlânâ yatar Konya'da
Bizlere selâmı var mı?

Ayrılıktan ciğer dağlı
Kalemdâr Takdîr'e bağlı
Söyleyen Ramazanoğlu
Bizlere selâmı var mı?

Membâ-ı Başka

Bi-iznillah çıktık yola
Gidiyorduk güle güle
Kavuştuk mânevî sele
Fıskıran membâi başka

Yurt içinde sohbet ettik
Sevgili Konya'ya gittik
Mevlânâ'da yandık tüttük
Bu zâtın âlemi başka

Çok hayırlı refik bulduk
Sahavete hayran kaldık
Fuyûzat bahrine daldık
Bu kardeşin hali başka

Tarsus'u, Dörtyol'u geçtik
Hududun kapısını açtık
Halep'in feyzini içtik
Peygamber Zekeriyya (a.s.) başka

Akıyor füyûzat nehri
Besmele ile içti zehri
Bahtiyardır Humus şehri
Mücahidde Halid başka

Taksi ile Şam'a girdik
Yahya Peygamber (a.s.)'i gördük
Çok ziyarete yüz sürdük
Muhamed (a.s.)'in torunu başka

Elhasıl Medine'ye gittik
Salat verdik, duâ ettik
Sanki balı yağa kattık
Rasûl-i Kibriya başka

Üstadı Safa'da bulduk
Sekiz gün burada kaldık
Derya-yı Rahmete daldık
Siddik-ı Âzamı başka

Tedavi oluyor yaram
Gönülde parlıyor çıram
Cemi Sahabe-i Kiram
Ömerü'l-Faruk'u başka

Cihanı tutmuştur sıytı
Cennetten almış beratı
Muhammed (a.s.)'in ehl-i beyti
Onun Fatıma'sı başka

Mekke'ye açıldı yolumuz
Müsaade etti gülümüz
"Lebbeyk" okudu dilimiz
İhrama girmesi başka

Geldik tavafa başladık
Dedikoduyu boşladık
Farzı, vacibi işledik
Vakfeye durması başka

Müzdelife'yi geçtik amma
Mina'da bir şaştık amma
Envai sular içtik amma
Kâbe'nin Zemzemi başka

Çok şükür murada erdik
Hacerü'l-Esved'e yüz sürdük
Çok çeşitli taşlar gördük
Hacerü'l-Esved'i başka

Kalemdâr'ın gafil başı
Altmışa yaklaştı yaşı
Vedayla bitirdik işi
Hasretle ayrılış başka

Şâm-ı Şerif

Eûzü besmeleyle Hicaz yoluna
Hamdolsun kavuştuk Vahdet Gülü'ne
Halık'ım erdirdi Şam iline
Yahya Peygamberi gördü gözlerim

Müezzin-i Rasûl Bilâl Habeşî
Edildi ziyaret akıttık yaşı
Şehid-i Kerbela Hüseyin'in başı
Görünce onları yandı özlerim

Muhyiddin-i Arâbî yatar burada
Pamuk Baba derler aynı sırada
Söyleten Vahid'dir yoktur irade
Rabia'yı görüp sürdüm yüzlerim

Muhammed'in neslin, Yezid kestirdi
Merkadlerin görüp, derdim artırdı
Üryanen bindirdi, keyfin yetirdi
Düşündüm vak'asın daim sızlarım

Kibâr-ı evliya Halid-i Ziya
Kırlarda göründü, inmiş bir ziya
Kırk Mihrab'a vardım, eyledim haya
Gördüm anda sırlar, ânı gizlerim

Halep'de Zekeriyya Peygamber vardır
Humus'da yatırmış Halid-i Kâdir
Evliyada Veysel Karanî nâdir
Düştüm yollarına, yolun izlerim

Muhaddis-i Meşhur Ebu Hureyre
İsa'nın ineceği hem Ak Minare
Ravza-i Mutahhara'ya geliyor sıra
Hepsinin şefaatin daim dilerim

Rabbimin beytini daha görmedim
Şebeke-i Rasûl'e yüzüm sürmedim
Hasbahçe gülünü daha dermedim
İntizarla geçti kış u yazlarım

Mekke-i Mükerrerme

Hamdolsun girdik vapur içine
Huccac tevbe etti bütün suçuna
Halık'ım girdirdi hacı göçüne
Giydirdi ihramı hamdolsun Hüdâ

Cidde derler yere vapur dayandı
Gaflette olanlar bütün uyandı
Koktu Havva Anamız, nûra boyandı
Gösterdi kabrini, hamdolsun Hüdâ

Geceleyin çıktık Mekke yoluna
Nasip etsin Mevla cümle kuluna
Bütün kalpler açıldı rahmet gölüne
Neşeler duyurdu, hamdolsun Hüdâ

Sabahleyin girdik Mekke şehrine
Daldırdı Rabbim rahmet bahrine
Attık kendimizi aşkın nehrine
Şâdetti bizleri, hamdolsun Hüdâ

Babü's-Selâm'dan evvel girildi
Allah'ın beyti tamam görüldü
Diyorlar üç yüz bin huccac derildi
Safalar bahşetti, hamdolsun Hüdâ

Yedi tavaf ettik, sa'ye başladık
Delil tarif etti, biz de işledik
Mina derler yerde şeytan taşladık
Kestirdi kurban, hamdolsun Hüdâ

Makam-ı İbrahim'de durduk namaza
Önce Hacerü'l-Esved sürüldü yüze
Mevlâm nasip etti zezzemi bize
İçirdi suyundan hamdolsun Hüdâ!

Çıktık Arafat'a, çadır kuruldu
Zanneyledik dünya orda derildi
Dikildi sancaklar "lebbeyk" denildi
Affetti isyanı, hamdolsun Hüdâ!

Müzdelife derler, geldik bir yere
İki namazı bir kıldırır hoca
O mevkiin şerefi gayetle yüce
Öğretti ismini, hamdolsun Hüdâ!

Mina'nın mevki, Mekke'ye yakın
"Huccac bundan sonra günahdan sakın"
Terket ahlakını, iyisin takın
Verdi nedametler, hamdolsun Hüdâ!

Dört tarafında, dört mihrabı vardır
Cümleye nasip eylesin Kâdir
Zemzemi aseldir bulunmaz nâdir
İçirdi suyundan, hamdolsun Hüdâ!

“Lebbeyk” diyenleri çeker getirir
Varınca umreye nûra batırır
Gören Beytullah’ı, aklın yitirir
Ettirdi tavaflı, hamdolsun Hüdâ!

İstikbal eyledik, Rûkn-i Yemânî
Yeşil taş üstünde namaz kılanı
Ol Altınoğlun kadrin bilenini
Yakmaz Cahîminde, hamdolsun Hüdâ!

Rabbımın Beyt’ine elveda dedik
Bütün vücudumuz zemzemle yuduk
Huccacın bazısını orada koduk
Tekrarını nasip eylesin Hüdâ!

Yedi minaresi, kubbesi dolu
Doksandokuz kapısı hem açıktır yolu
Direği adetsiz, sayılmaz belî
Gezdirdi içinde, hamdolsun Hüdâ!

Kalemdâr, vasfı sığmaz diline
Bu aciz kurbandır, senin yoluna
Nasibetsin Mevlâ’m cümle kuluna
Sürdüdü yüzümüz, hamdolsun Hüdâ!

Medîne-i Tâhire

Şükür döndük Medine'ye
Bir ateş düştü sîneye
Âşık oldum şu binaya
Muhabbet-i Muhammed (a.s.)'dir

Uzaktan kubbe görünür
Üzerine nûr salınır
Kokudan ciğer delinir
Ki reyhân-ı Muhammed (a.s.)'dir

Dahil olundu Haram'a
Hamdolsun erdik merama
Merhemler sürdü yarama
O macun-ı Muhammed (a.s.)'dir

Âlemlere rahmet olan
Vâhid ile kelim kılan
Gönül pasın tamam silen
Füyûzât-ı Muhammed (a.s.)'dir

Hicretinde Refik olan
Sokup akrep, benzi solan
Şehadet getirdi yılan
Mûcize-i Muhammed (a.s.)'dir

Siddîk'in sağına almış
Ravzaları hep nur olmuş
Âşıkları bütün dolmuş
Yâr-ı ğâr-ı Muhammed (a.s.)'dir

Adalet şahı yanında
Koyun-kurt gezdi gününde
Çok yardım etti dininde
Gözbebeği Muhammed (a.s.)'dir

Gidişi Kur'an'ın yolu
Okurdu daima dili
Hayâda cümleden ulu
Zinnureyn-i Muhammed (a.s.)'dir

Cihanda bir arslan olan
Kan deryalarına dalan
Unutulmaz ismi halen
Bu, damad-ı Muhammed (a.s.)'dir

Fatıması divan durur
Basireti olan görür
Oturdukça safa verir
Kerîme-i Muhammed (a.s.)'dir

Ciğerime bastı dağı
Meskenleri Cennet bağı
Birine verdiler ağı
Hafıdeyn-i Muhammed (a.s.)'dir

Hamza, Abbas amucası
Burdadır dokuz zevcesi
Huzuruna çeker nâsı
Ki Ehl-i Beyt-i Muhammed (a.s.)'dir

Din yolunda canlar atan
Meclisinde nûra batan
Cennetü'l-Baki'de yatan
Sahâbe-i Muhammed (a.s.)'dir

Minberi altun yapılı
Üç mihrap, beş kapılı
Hariçten gelmiş hep eli
Taaşşuk-ı Muhammed (a.s.)'dir

Hep nûr olmuş, yok karası
Gelmişken deyim, sırası
Cennettir Mimber arası
Ki Hadîs-i Muhammed (a.s.)'dir

Gelenler Ravzan dolanır
Kalp ağlar, gözler bulanır
Makam-ı Cibrîl'de dilek dilenir
Bu şeref-i Muhammed (a.s.)'dir

Yeşil perdesi salınır
Ne istersen o bulunur
Bu ilde elbet kalınır
Ki civâr-ı Muhammed (a.s.)'dir

Muhammed (a.s.) saflarda gezer
Ümmetine eyler nazar
Kusurum çok ettim hazer
Bu heybet-i Muhammed (a.s.)'dir

Makam-ı Cibrîl burada
Şebekesi şifa derde
Gözüm aldı yeşil perde
Ki zînet-i Muhammed (a.s.)'dir

Veda günü yine geldi
Firkatin bağrımı deldi
Yürek yandı, gözüm doldu
Bu hasret-i Muhammed (a.s.)'dir

Kalemdâr'ın söyler dili
Takdirine bağlı beli
Şefaât kıl Cihan Gülü
Bu ümmet-i Muhammed (a.s.)'dir